

Hard gelag
een autobiografie in
gedichten

Frank Klaver
gedichten 2020

Colofon

Gedichten: Frank Klaver

Tekst- en eindredactie: Miriam Janssen, de Talentuin, Borne

Foto: Liesbeth Klaver

Vormgeving: DE LIJN Design & Reclame, Hengelo

Illustratie/omslag: Attie Schipper

Druk: Boekengilde, Enschede

Oplage: 300 exemplaren

Uitgever: Klaver Academie

ISBN: 978-90-820416-6-8

NUR: 306

Eerste druk: Wilp september 2020

Tweede druk: Wilp november 2025

Deze gedichten mogen gebruikt worden, mits met bronvermelding.

www.frankklavergedichten.nl

Dankwoord

'Ik wil graag iedereen bedanken die aan de bundel heeft meegewerkt.
Wim, Marja, Liesbeth, Miriam en Attie.'

Frank Klaver, september 2020

Voorwoord

Voor degenen die Frank kennen of die zijn vorige twee gedichtenbundels gelezen hebben, zal de titel 'Hard gelag' naar verwachting wel te plaatsen zijn. Frank heeft al zijn hele leven het nodige te stellen met zijn handicap en ziet door verdere fysieke achteruitgang zijn speelruimte steeds kleiner worden. In zijn tweede bundel gaf hij al een hint hiertoe: 'Het vreet aan mij / de angst me niet meer aan te kunnen kleden / om steeds afhankelijker te zijn, veel meer dan in 't verleden'. In deze derde bundel komt dit thema in vijf gedichten, soms beklemmend, terug. Zoals in 'Handen': Wij sloten de treinsporen in elkaar / we waren krom, maar vormden wél een paar! Nu kunnen wij handen niet meer / een kommetje vormen als weleer'.

Maar de schrijver is er de man niet naar om hierin te blijven hangen. In de eerste gedichten neemt hij ons mee naar zijn jeugd, naar de instellingen waar hij woonde, de verhuizingen en wat hem hierin geraakt en bijgebleven is. Om toch al snel te vervolgen met het delen van wat hem levensvreugde geeft en wat in zijn leven betekenisvol is. Het betreft veelal alledaagse dingen zoals boodschappen doen, hoe zijn dag eruit ziet, zijn bezoek aan het vertrouwde café waar hij zichzelf kan zijn, en zijn levenslange supporterschap voor Feyenoord. In heldere taal deelt hij met ons zijn beleven.

Steeds terugkerend is het verlangen naar samen. Of het nu is als voetbal- of cafébezoeker, als oom of als broer, de verbondenheid met elkaar staat voorop. In het gedicht 'samen' verwoordt hij het expliciet: 'Ik hou van samen dingen doen / van gezellig kaarten, naar het café / of naar voetbal en de film / Als het aan mij ligt, doe ik mee'. Meedoen dus, maar wel met de nadrukkelijke wens serieus genomen te worden, juist vanuit de situatie van de minder valide die nogal eens aan de kant staat. Het wordt in hetzelfde gedicht nog even fijntjes verwoord: 'Ik hou van diepgang en vooral / dat je gelijkwaardig bent / Dat zou eigenlijk normaal moeten zijn / maar dat ben ik niet altijd gewend.' Tot slot geeft hij ons een inkijkje in zijn band met God; niet met een heel betoog maar in concrete woorden vertelt hij in 'Geloven' hoe God hem vaak nabij is, juist in het leven van alledag.

In deze bundel deelt Frank met ons zijn observaties, maar vooral zijn verlangens en angsten. Verlangens en angsten die we allemaal hebben; hij geeft er woorden aan, waardoor we uitgenodigd worden onszelf hierin te herkennen. Op de achterkant van zijn vorige bundels wordt zijn moeder aangehaald; 'Mijn moeder maakte vroeger voor Sinterklaas de gedichten voor mij. Ze zei een keer tegen mij: 'Als ik er niet meer ben, dan kun je het later misschien zelf'. Ze kan trots zijn met deze drie bundels van 'haar Frank'.

Wim Klaver, broer van Frank

Inhoudsopgave

Dankwoord

Voorwoord

Wij zijn de handen van een ander

Mijn benen	13
St. Maartenskliniek	15
Franks handen spreken	17
Boodschappen	19
Praten doe ik graag	21
Verhuizen	23
Mijn dag	25
Samen	27

Ik geef ze flink van katoen

Feyenoord	31
Café 'De Picknick'	33
Apen zijn net mensen	35
Ik en mijn drie grote neven	37
Mijn broer Wim	39
Geloven	41
Rook	43

Wij zijn de handen van een ander

Mijn benen

Ik liep nog los met zeven jaar
bij gym kon ik klimmen in het rek
voet voor voet liep ik tussen rekken door
anders raakte ik uit het spoor.

Rond mijn 17e liep ik minder goed
en ging ik steeds vaker vallen
door de beugel had ik een loodzware voet
dat is een beetje tegengevallen.

Op de Hanzeborg ging ik per fiets
naar de boekwinkel en het café
maar mijn handicap werd een spelbreker
er op en er af, dat viel niet meer mee.

Met de ligfiets was ik heel blij
hij reed fijn en bracht me ver
maar de rolstoel bracht me nog verder
naar voetbal en uitjes, her en der.

Met de rollator verplaats ik mij in huis
en nog steeds heb ik mijn driewiel fiets
die brengt me veilig naar het werk
met die fiets gebeurt me niets.

Twello, 2018/2020

St. Maartenskliniek

IJzeren bekers met lammetjespap
ze wisten je aan de regels te binden
als je het niet nam, kreeg je geen warm eten
nergens een greintje vrijheid te vinden.

Ik oefende lopen, zwemmen en praten
spraakles: papapapapa lalalalala
eerst ging ik vooruit, toen bleef het stabiel
ik werd bemeten door apparaten.

Ik heb er echt wel wat geleerd
het geld is niet voor niets geïnvesteerd!

Vrijdags kwam papa mij halen
eenmaal per maand was het maximale
thuis was er weinig tijd voor mij
want boeren hebben zelden vrij.

Zo ver van huis zijn was een gemis
maar het was nu eenmaal wat het was
en als ik weer terug was in de groep
dan was ik wel weer in mijn sas.

In Nijmegen heb ik echt wat geleerd
het geld is niet voor niets geïnvesteerd!

Eefde 2016